

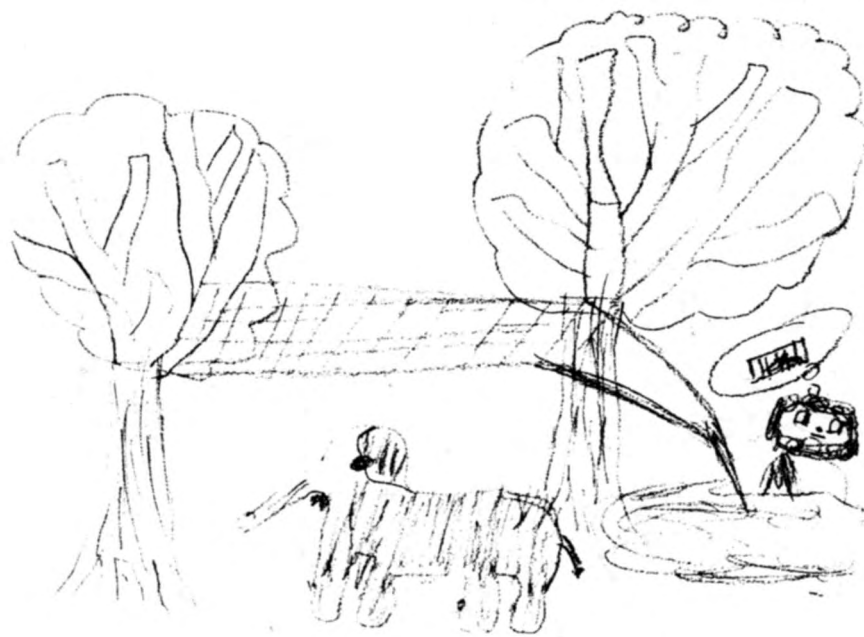
HOE VANG JE EEN MAMMOET ?

Als stamhoofd van 29 krijgers dacht ik dat het vangen van een mammoet wel eens een geschikte jachttechniek zou kunnen zijn om aan elkaar te tonen. De tien-jarige krijgers waren nog maar enkele dagen in de stam opgenomen en, daar alle activiteiten gericht zijn op het verbeteren van de communicatie tussen de jonge, mannelijke stamleden en hun stamhoofd, besloot ik hen op jacht te sturen.

Het was de bedoeling dat de kinderen in kleine groepjes zouden uitbeelden op welke manier er vroeger grote dieren werden gevangen. Hierbij werden ze geholpen door de tekst en de tekeningen in het geschiedenisboek, hun eigen ervaring en hun fantasie.

In kleine groepjes werd er druk afgesproken op welke manier ze dat gevaarlijk dier zouden overmeesteren en doden.

Om beurt toonden de groepjes hun ontworpen vangtechnieken. De meesten probeerden de mammoet te verschalken en hem in een valkuil te drijven. Even later maakten we dan mee hoe het beest rauw werd verorberd en dat men het met de hygiëne ook al niet zo nauw nam. De mooiste momenten maakten we mee toen twee stamleden de afspraak tussen hun beiden

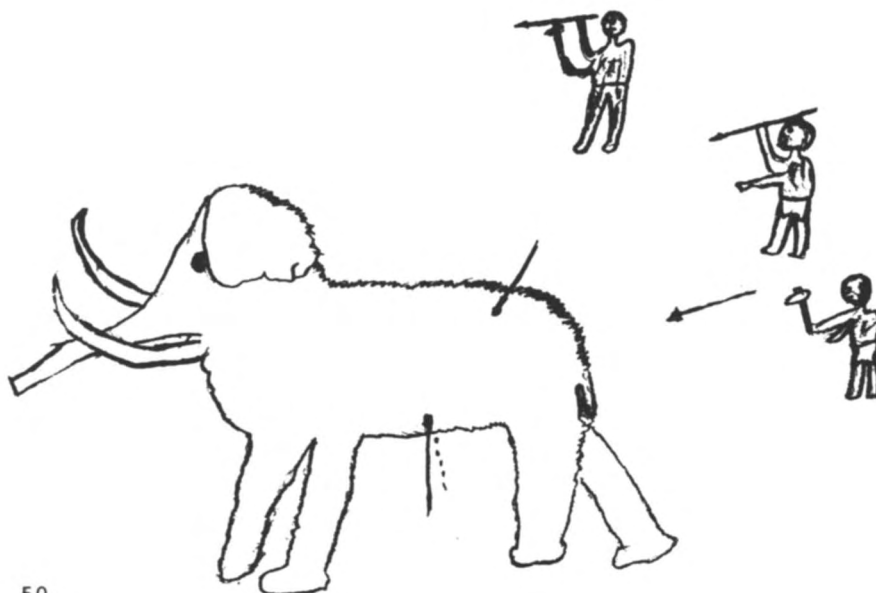


verkeerd hadden begrepen en tijdens de jacht elkaar wilden zeggen wat ze bedoeld hadden. Ze kregen al meteen te horen dat de oertijd-mensen niet spraken met elkaar tijdens de jacht. Dan maar tonen aan elkaar wat ze bedoeld hadden. De "spraakverwarring" nam toe en werd maar opgelost doordat een derde krijger tussen beide kwam om de gedachten van de ene duidelijk te maken aan de andere. Daarna kon het spel verder. Een mooi staaltje van niet-verbale communicatie was dat.

Elk spel werd achteraf besproken. Aan de hand van steeds weerkerende vragen bespraken de stamleden bij het vuur het jachtavontuur. Er moest rekening gehouden worden met de geloofwaardigheid, de historische juistheid, en de duidelijkheid van het spel. Tevens kwam de vraag aan bod of iedereen het spel had begrepen en op welke manier hen dat duidelijk gemaakt was.

Nadat iedereen door enkele avonturen in de vangtechnieken was ingewijd sprak ik met mijn krijgers af dat ze moesten bevriezen als ik in mijn handen klapte. Ze moesten dan enkele seconden als een standbeeld blijven staan alvorens de jacht verder te zetten. Na enkele oefenbeurten kregen de krijgers de opdracht om hun jacht meteen te tonen in enkele onbeweeglijke beelden (stripverhaal). Achteraf werd er dan besproken of er geen foto's te veel of te weinig getoond werden door dat groepje.

Iedereen beleefde erg veel plezier aan die eerste vrijdagmiddag van het nieuwe schooljaar. Het ijs was meteen



gesmolten (de ijstijd was voorbij). De kinderen kwamen los en wilden zelfs nog andere jachttechnieken tonen opdat de stamgenoten toch maar niet van honger zouden omkomen.

Omwille van hun enthousiasme besloot ik om in de tekenles na de speeltijd verder op jacht te gaan om alzo de nodige voedselreserves aan te kunnen leggen voor slechtere tijden. Na de speeltijd vertelde ik mijn stamgenoten dat ze nu al goed geoefende jagers waren en dat het jammer zou zijn als hun jachttechnieken voor het nageslacht zouden verloren gaan.

Op de vraag hoe we onze jachtervaringen konden vereeuwigen stelden de woeste krijgers allerlei manieren voor aan hun stamhoofd. Het ene voorstel was al efficiënter dan het andere, maar het andere getuigde dan weer meer van een originele fantasie. Uiteindelijk kozen we voor ... Ja, U raadt het al, de rotsschildering. Nadat de moderne rotswanden (= bladen papier) waren uitgedeeld en iedereen een stuk houtskool uit het "stamvuur" had genomen werden de jachttechnieken vastgelegd op de rotswanden van een grot te Geel.

Door middel van kleine tekeningen maakte men de anderen duidelijk hoe ze op een mammoet moesten jagen (striptekeningen).

Na het tekenen wisselden de kinderen hun blad per twee. Ze stapten in de teletijdmachine en schreven als moderne mens in het kort op wat er vroeger door de jager was bedoeld.

Als beiden klaar waren werden de tekeningen met de bijhorende tekst terug gegeven aan elkaar. Per twee werd er besproken wat juist, verkeerd, te veel of te weinig werd geïnterpreteerd.

Nadat iedereen in de slotvergadering van de stam de kans had gehad om te vertellen wat er van zijn tekening verkeerd werd geïnterpreteerd, wat onduidelijk was, en hoe je dat voortaan kunt voorkomen werden de vuren gedoofd. Het was reeds meer dan tijd om de grot te verlaten en op zoek te gaan naar nieuwe gebieden en nieuwe voedselvoorraden.

Luc Zajac, Munchenlaan 32, 2400 Mol.